

Bar La Bohèmia

d'en

Esteve Julià

Refrescos : Pastes : Begudes
Vermouth a 15 céntims

Classes immillorables

Establiment predil·lecte de la joventut i
els sportmans

17 . CARRER DE LA PALMA : 17

Joies i Rellotges

Taller d'en Rmadeu Barbany

MERCERIA DE CAN SOLA

Plaça de la Constitució, 14

....

Fixeu's amb els preus baratíssims
amb que aquesta casa arregla
els rellotges

REPASSAR. 1'75 PTES.
POSAR MOLLA 2'00 "
ESPIRAL 2'50 "
CILINDRE 2'50 "
ARBRE VOLANT 3'00 "

Tots els arreglos garantits per DOS anys

Café i Restaurant

de la

Estació de M. Z. A.

a càrrec de

Manuel Argemí

Se serveixen coverts des de 2 50 pessetes
Vins i licors de totes classes

Servei a domicili : Preus convencionals

Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL

en tot temps de l'any

Fa xafagor

El suprem pedaç de la monarquia ha sigut receptat pel govern d'en Dato.

L'home que porta estereotipada en els seus llavis la frase cèlebre: *No pasa nada*, a l'últim se n'ha donat de que a l'enjugar diàriament les tres consabudes paraules, no portava la tranquil·litat al poble i ha resolt aplicar la gran panacea, el famós calmant dels governs per a aconseguir que el malalt no xisclés els seus dolors i penars.

Aplicant el remei sembla que'l malalt ja estigui bó, quan menys, no llença aquells crits estridents que molestaven al govern, necessitat d'atenció per a altres problemes i malalties més de cuidado, per exemple: la reglamentació de les curses de braus i'l repartiment de les prebendes del pressupost.

A l'endemà de feta la cura, el cèlebre galeño ho va dir: «La operació s'ha verificat amb gran èxit; la tranquil·litat regna arreu i sols tot-hom se queixa de la tardança en portar-la a cap.»

¡I és clar que tot-hom l'esperava!

Are al menys se pot dormir; que ja no molestén les queixes esgarrifoses del poble malalt. I així el govern pot descansar, que prou li convé.

Ah! Però que no se'n fii el senyor doctor. La quietut regnant és com la tranquil·litat que precedeix a les grans tempestes. Es la quietut xafagosa d'una atmosfera pesada que fa pressentir el xàfec.

Al sobre nostre ja veiem el cel tapat d'una nuvolada negra i pesanta, carregada de rabia divina i d'ires justes, que caurà sobre'ls culpables, trocejant los i reduint-los a pols.

I després aquesta nuvolada tant menaçadora — que pot-ser ha vingut de Rússia — se'n anirà a un altre terra on hi hagin injustícies i ens deixarà veure, en tota sa amplada, el cel clar, blau, d'un blau intens, solament esmortit per la claror de les flames d'un foc nou.

ESTEVE SARROCA

AIGUA FORTS

XV

VERBENES. — Sant Joan! Sant Pere! Sants protectors de la joventut! Sants quines diades s'assenyalen en el calendari amb tinta roja i en el niu dels nostres records ocupen lloc d'honor,

lligant els seus noms amb agradoses emocions passades! Alabats siau! . . .

Un renegat; un que diu que les processons fracassen; un que no vé gaire als temples on se us venera, és el que us lloa i esmerça paper, malgrat la puja del seu preu, i malgasta alabances en honor vostre, oh, sants inventors de les verbenes! . . .

Calor, vida, llum, flors, cares boniques, notes alegres, arrencades dels instruments productors d'harmonies, és la poesia d'aquestes vetlles d'istiu que per a vostre major gloria se celebren cada any, encare que'l Sant Pare us volés ofendre a alguns, treient la festivitat de llurs diades!

Són, aquestes, unes festes tant tradicionals, tant arrelades a les costums del poble, que fins la nostra vila esborra un xic el gris de la seva existencia per a posar una pinzellada roja en el quadro del seu modo d'ésser.

I aquest any — com tots els altres — hem vist al nostre jovent com s'engalanava, plè d'il·lusions, per a dedicar vos unes festes profanes — que la llei de la costum ha fet sagrades — alabant a l'ensem a l'inventor de les oracions dites amb piano de manubri i a la claror de fanalets a la veneciana.

XIXU

Després del cine...

Ning! ning! . . . fa'l timbre. I l'orquestra's posa a tocar; s'aixeca'l teló, i surten tres infants: una nena d'uns dotze a tretze anys, un nen d'uns nou o deu i una altre nena de sis o set. La petita, amb una bandurria; el nen, amb una guitarra i la darrera, amb un aparell musical carregat d'ampolles sospeses pel coll (per cert de molt mal gust), i comencen a tocar.

Acaben, i el públic per unanimitat, els concedeix un sorollós aplaudiment. Saluden els tres, agraits per l'acollida, i la més gran — que's creu ja excitar la curiositat dels mascles que hi hà en el públic, amb l'escot que'ns permetia veure-li una pell molt blanca (puix hi portava molts polvos a damunt) i les cames cobertes per unes boniques mitjes, — com a prova d'agraïment, els dona una significadora mirada.

Entren a bastidors, i, davant l'insistencia dels aplaudiments, tornen a sortir, repetint l'escena. Toquen, acaben, saluden i marxen.

Passa un moment de silenci; se torna a sentir aquell ning! del timbre, tant conegut dels granollerins; altre volta surten els tres; però amb un palillo a cada mà, i vinguen salts, vinguen camades, soroll i música.

Acaben. Nous aplaudiments; i allavors ens corresponen amb un altre ball, substituint els palillos per la pandereta. Acabats per segona vegada els salts i soroll, per a complaure al respectable, que no's cansava de xiular, baladrejar, picar de peus... i mans, surt la més petita, aquella nena de set anys, embolicada amb un mantón, i, acompanyada de piano, ens canta'l Colón i'l Ramón, fent-hi a cada paraula la seva corresponent acció i no sé si interpretant el seu significat. Pobreta!

Are bé: que'ns mostraven aquells tres infants?

Ens mostraven que, més tard, no seràn aptes per un sol fi elevat; que'ls seus pares els exploten vilment; que'ls fan passar les hores millors de l'infantesa martirizant los amb ensaigs, perquè en el teatre quedin bé. Sobre tot, això: que quedi bé!

Són dignes, doncs, aquestes víctimes ignocentes, d'aplaudir-les, o bé'ls seus inconscients pares, que estàn admirant la seva obra entre bastidors, mereixen el nostre despreci?

Uns veins de seient que durant la projecció de pel·lícules, per la conversa que tenien, vaig entendre que's proposaven solucionar el problema social, dient ademés que és una vergonya veure com infants d'ambdós sexes des del vuit i nou anys se passaven reclosos de les cinc del matí a les set del vespre dins d'una fàbrica; al sentir i veure a aquells tres i més encare la petita, no varen protestar-ne; al contrari, puix varen dir:

— Promet molt aquesta nena! I quina viva-tant gran té per lo petita que és! Això es una alegria per uns pares! —

Més, jo, que buscava'l perquè d'aquells elogis, no sabent trobar la diferencia que existeix entre'ls que's van a gunyar el pá de la setmana a una fàbrica i aquests que'l guanyen ja pels seus pares i tot (més greu explotació), no vaig poder deixar de dir-los:

— Senyors: vostés saben bé el que discuteu i deien abans de l'atracció? . . .

HO!